

Professzor Steinbach

Ragyogó tavaszi napsütés volt, amikor a Petrovics odalépett hozzá a Zeneakadémián, hogy beszélni akar vele valamiről. Gyanútlanul ment ki vele a teremből, otthagya diákját, akivel éppen az akadémia névadójának, Liszt Ferencnek egy darabját gyakorolták. Kiléptek a hangszigetelt helyiség ajtaján a folyosóra, és a tanszékvezető közel 40 év után egyszerűen csak kirúgta. Nem indokolta meg igazán, csak annyit mondott, hogy ideje nyugdíjba mennie. Nem állt le vele vitatkozni, mert soha nem ment bele semmilyen konfliktusba. Hacsak lehetett, valahogy elkerülte azt. Összeszedte hát a holmiját és hazakullogott. Bevackolt a cipész melletti szoba-konyhás lakásába és gyászolt.

Hosszú éveken át meg volt róla győződve, hogy Ő már része az iskolának. Része, akár a csempe a falon, vagy a padló linóleumja. Persze azt is kicserélik néha, és ebben az esetben is nyilván megérett az idő a teljes felújításra. Kidobták egy kézrázással, mint valami kacatot, ezzel elvéve élete értelmét, a tanítást.

Sokáig gondolkodott rajta, hogy magántanárnak kéne állnia. Persze a lakásában nem volt rendes zongora, hiszen el sem fért volna csak egy ukrán pianínónak volt hely, de azért úgy érezte, elboldogult volna. Később aztán elragadták a kétségek. Mi van, ha a képébe vágják, hogy háttér nélkül mit sem ér a tudománya. Abban sem hitt igazán, hogy a Petrovics szerződést kötne vele azért, hogy az iskolában vizsgáztathasson. Különben is nyomtattasson cédulákat, mint a Kovács Peti, mikor nyugdíjba ment és dugdossa a diákok zsebébe a bejárat előtt? Na neem! De persze megint előtört belőle az a konfliktuskerülő énje, inkább elhessegette az egészet. Nem fog Ő puncsolni senkinek!

Míg a nyugdíját intézte, lefoglalta a szaladgálás és az iratok ügyintézése. Aztán egy nap arra ébredt, hogy dolog nélkül maradt. Súlyos takaróként borult rá a magány és a mellőzöttség érzése egyszerre. Egyre indulatosabb lett, ha arra gondolt, hogy valamelyik diákja megpróbálja elkérni a címét a Petrovicstól, de az nem adja oda. Mert utálja. Hiszen biztosan gyűlöli, ha kirúgta? A dühtől ökölbe szorult a keze. Végül bekapcsolta a lemezzátszót, hogy megnyugodjon. Villámként hasította ketté a tudatát a felismerés, miközben hallgatta az Aidát, hogy mit is kéne csinálnia. Világos, mint a nap! Ha nem taníthat senkit, megtaníthat mindenkit. Megtanítja azt a sok tanulatlan, bárdolatlan, szürke senkit, mi is az a Zene! Attól a naptól kezdve pontosan úgy tett, mint a szomszéd cipész. Kitétte a hokedlit az ajtó elé, arra meg a lemezzátszót. A gangok úgy vitték a hangot, akár egy óriási tölcser egy gramofonon. Még talán a Keleti Pályaudvaron is hallották. Elégedett vigyorral nyugtázta, hogy bizony ez elég hangos. Minden nap egy másik komoly zenei darabot játszott le a délelőtt folyamán.

Először a doktor nézett ki zaklatottan emeleti lakása ajtaján. Mérgesen bámult lefelé a muzsikáló konyhaszékre, majd bevágta az ajtót maga után. Néhányan még megjegyzést is tettek hazafelé, a professzor pedig megbújt a lakásban és csak a bejárati ajtó üvegét takaró függönyt egy újjal félre tolva egy kicsit, leste a hatást. Múltak a hetek és ez így ment minden nap. Nem tudhatta, hogy a házmaster vezetésével szabályos kis tiltakozó koalíció kezd kialakulni a ház lakóiból. Sűrűn találkozott velük, ha sétálni ment, vagy elintézni valója akadt, mert összefutottak a bejáratnál, de tudomást sem vettek róla. Elmaradt a hála, amit remélt és bátorító kézfogások helyett, ügyet sem vetettek rá. Hol marad a köszönöm? Miféle népség ez, hogy szemlátomást értéktelen zajként hallgatják nap, mint nap minden idők legnagyobb

remekműveit! Kétségbe esett vágya az elismerésre lassan méreggá vált. Pusztította a lelkét, elvéve tőle az oxigén utolsó molekuláit is, létét fenyegető szorítással a nyakán, ha egy lakó szembejött. A félelem és a düh váltották egymást és emésztették fel lassú pusztítással. Persze az ember bevonzza a félelmeit, és ez így történt most is.

Gyönyörű napsütéses tavaszi délelőtt volt akkor is, amikor az a rohadt Petrovics kirúgta, és persze aznap is, amikor az az incidens történt. Mikor épp vitte volna be a lemezjátszót és a hokedlit, kommandós attakként vették körbe Horváthné vezetésével a lakókoalíció tagjai, úgy körbe zárva Őt, hogy ne menekülhessen. Úgy érezte magát, mint valami ketrecbe zárt állat, vadul kereste tekintetével azt a kis hézagot, amin keresztül eltűnhetne, de ezek esélyt sem hagytak rá. Fölpillantgatott a tető felé, az ég felé, és irigykedve követte szemével azt a galambot, aki éppen átrepült az ereszcsontról a túloldali kéményre.

– Istenem, ha madár lehetnék! – gondolta vágyakozva. A repülés számára az igazi szabadságot jelentette.

A Horváthné kezdte az elégedetlenkedést csípőre tett kézzel hangját egyre inkább felemelve. Ahogy elkapta a hév, az lávaként folyt végig a többiekén és egyre többen csatlakoztak a vitának semmiképp sem nevezhető panaszáradatba. A határozott véleménynyilvánításnak induló aktusból agresszív ordibálás vált. A professzor már-már lincselést vizionált. Szótlanul tűrte, hogy belé töröljék a cipőjüket.

– Még, hogy professzor?

Úgy összehúzta magát, mint egy nyuszi. Egyre kisebbnek érezte magát. A világa teljesen összeomlott. Romokban heverő lelkét végképp cafatokra tépte a hangoskodó csöcselék. Éppen elvették tőle az utolsó esélyt a túlélésre. 77 éves korára egy ilyen életúttal, végképp kiüresedett az élete. Szomorúan felemelte a fejét, és tekintetét sorban végig járatta az embereken. Bár egész életében itt élt, többen voltak köztük, akikkel még sohasem találkozott. Még csak be sem mutatkoztak. Mégis most itt ordítottak nyálukat fröcsögve a képébe, csöndet követelve. Ordítva, csöndet! Felemelte a mutató ujját és felszegte az állát. Tekintélyt sugárzó mozdulata láttán az emberek elhallgattak. Újra végigmérte őket, és halkán megszólalt.

– Elég lett volna, ha csak simán megkérnek rá, hogy többé ne játszak zenét Önöknek! – mondta csendesén, majd hátat fordított és elindult a lakása felé. A „ketrec” szétnyílt jötte láttán. Becsukta maga mögött az ajtót, és a kishálóba lépett. Lassan járt körbe, kezével megérintve a bútorokat, megbámulva egy-egy fényképet, vagy lenyomva egy-egy hangot a zongorán. Nem kellek már senkinek! A szomorúság a torkát szorongatta.

A szék hátáról felvette a zakóját és magára öltötte. A szétszéledő lakók utoljára a lépcsőházban látták, ahogy lépked lassan fölfelé és valaki talán el is gondolkodott, hogy ugyan mit keres a lépcsőházban a földszinti lakó. Sohasem járt még ott, legalább ezt is megnézte. A halottszállítók a saját lakása ajtaja előtt vitték el miután leugrott a gangról.

Ennyi volt hát, professzor Emil Steinbach szomorú fináléja.